

[Inger Gautier Schmit.]

hvilke der ingen Strid har staaet, og holder mig til det, som navnlig er Brændpunktet, de sociale Indikationer. Ministeren har, synes jeg, affejet Kommissionsbetænkningen paa en ganske overordentlig overlegen Maade. Efter at jeg i 4 Aar har siddet i denne Kommission sammen med disse alvorligt tænkende og begavede Mennesker og set den Alvor, hvormed de er gaaet til Arbejdet, og hørt de mange dybt alvorlige Samtaler og Forarbejder, der har været, saa føler jeg Trang til at sige, at man er Kommissionen en bedre Tak skyldig. Selv om jeg staaar som et Mindretal over for de 18 og altsaa sagligt er i et Modsætningsforhold, vil jeg gerne over for den overlegne Maade, hvorpaa Ministeren fejrer det hele til Side, idet han kalder deres Arbejde absurd, principielt urigtigt, praktisk uheldigt, en umulig Opgave, en absurd Idé o. s. v., o. s. v., sige, at jeg synes, deres Arbejde var en bedre Skæbne værd, og jeg syns, at Ministeren uden i mindste Maade at forklejpe sig eller forringe sin egen Intelligens kunde have udtalt sin Anerkendelse af den Alvor og Grundighed, hvormed Kommissionen og Kommissionsformanden var gaaet ind for dette Arbejde. Hvis Ministeren havde set Kommissionsformanden efter en alvorlig Sygdom, paa Grund af Justitsministerens stærke Henstilling om at forcere Arbejdet, komme til Stede i Kommissionen stærkt præget af Sygdommen, saa tror jeg, Ministeren havde udtalt sig noget venligere om Kommissionens Arbejde og udtalt sin Anerkendelse af, at det saa hurtigt blev fuldendt.

Ministeren har saa meget mindre Ret, synes jeg, til at udtale sig saa overlegent om Kommissionens „absurde Ideer“ og „praktisk uheldige Forslag“, som det samme Skyts jo til en vis Grad kan vendes mod Ministeren selv, og det er da heller ikke saa underligt, at Kommissionens Formand, fhv. Rigsadvokat Goll, forleden Dag saa Lejlighed til at give Ministeren Svar paa Tiltale, idet Hr. Goll udtalte, at „noget mere uklart, ja, gaadefuldt end det, Hr. Steincke siger om Indikation, kan ikke præsteres“, og „Lovforslaget indeholder ikke en Stavelse til Forklaring“. Der er jo noget, der hedder: Som man raaber, faar man Svar; det har vi altsaa i dette Tilfælde erfaret Sandheden af; jeg synes, det havde været bedre, om Ministeren ikke havde raabt.

Men Spørgsmaalet er da, om det er rigtigt, at Ministerens Forslag er gaadefuldt. Ja, jeg maa sige, at hvis Kommissionens Forslag skal kaldes gaadefuldt, saa er Ministerens det maaske endnu mere, ja,

langt mere, efter min Mening. Jeg forstaaar, at Ministerens hele Indstilling har været den at begrænse Adgangen til Svangerskabsafbrydelse til det mindst mulige — vi kender jo Ministerens positive Indstilling over for Befolkningsspørgsmaalet. Ministeren har her staaet i en ganske overordentlig vanskelig Situation med det stærke Pres fra Kommissionens Flertal, hvor hans egne Repræsentanter har siddet, med det stærke Pres fra socialdemokratiske Kvindeorganisationer, som jo har baaret Spørgsmaalet frem med stor Styrke, og det har derfor været vanskeligt at finde et Forslag, som nogenlunde kunde tilfredsstille til begge Sider. Jeg beklager, at Ministeren ikke har fulgt sit Hjertes Tilskyndelse og fulgt Mindretallet i Kommissionen, idet jeg gør mig skjulte Tanker om, at Ministeren egentlig i sit Inderste sympatiserer med dette ganske korte og klare Forslag, der afviser de sociale Indikationer, der sætter ganske skarpe og klare Linier op, der siger: hvor der foreligger Sygdomstilfælde hos Kvinden, er det tilladt at fjerne et Foster, og hvor der foreligger en Forbrydelse, er det tilladt at fjerne et Foster, og hvor der er Udsigt til overhængende Fare for, at Barnet skal komme til at lide af svær Abnormitet, sjælelig eller legemlig, er det tilladt at fjerne et Foster. Dermed Punktum. Dette er klart, det forstaaar ethvert Menneske, det behøver ikke nogen Lovgivning, det behøver ikke at sætte Lidenskaberne i Bevægelse, og dette Forslag vil give klare Anvisninger med Hensyn til Indikationerne. Hvor der foreligger social Nød — og Ministeren nævner jo Tilfælde, der er oplagte sociale Nødtilfælde —, der maa man komme til Hjælp med sociale Foranstaltninger. Jeg vil nok spørge om, hvad man ikke kan putte ind i disse „andre Forhold“, som Ministeren nævner i sin § 1, og heri støttes jeg jo i høj Grad af de Udtalelser fra Læger, som er fremkommet siden Ministerens Forslag er fremsat, ja, jeg støttes ogsaa af Ministerens eget Organ her i Hovedstaden, „Social-Demokraten“, der jo nu maa slaa en Kolbøtte, og som udtaler, at selv om Kommissionens Definerings af sociale Indikationer er udgaaet, er de sociale Momenter som Motivering for Svangerskabsafbrydelse til Stede i Forslaget ved den Udvidelse, Ministeren har givet de medicinske Indikationer. Altsaa, man hager sig fast ved det sociale Moment, man tør ikke helt slippe Tanken om, at det sociale Hensyn under en eller anden Form findes her. Og det er jo rigtigt, det sociale Moment findes der, thi hvad angaar den underernærede Hustru og den udslidte Kvinde,